

★ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ ★

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Όταν τὰ ρόδα τὰ ὑστερὰ
Καὶ τὰ ἀπορρανεμένα
Μαθήσουν σιῆς περίλυπες
Τῆς ὥρες ποῦ ποιῶ,
Στὰ ὑπνωτισμένα ἰσκιώματα
Στὰ δένδρα τὰ γερμένα
Θὰ πάω νὰ πλανηθῶ ...

Καὶ ἐκεῖ θὰ ἀκούσω τί θὰ λέν
Τοῦ ἀνέμου ἢ ροσιαλγίες
Γιὰ τῆς ζωῆς τὰ σῦθαμπα
Στὰ ξέφνλλα κλαδιά,
Καὶ γιὰ τῆς ἔννοιες τῆς παλῆς

Ἀνατολῆτις

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου

Μὲ τὰ χελιδονόπουλα
Καὶ μὲ τὰ συννεφάκια,
Ποῦ ταιριαστὰ θὰ φεύγουνε
Κατὰ τὰ δυσμικά,
Θρεμμένα μὲ τῶν στοχασμῶν
Τὰ ἀδιάκοπα φαρμάκια
Θὰ ἀνέβουν τὰ τραγούδιά μου
Θὰ ἀνέβουν μυστικά...

Θὰ γίνω τότε τῆς ζωῆς
Ὁ ξένος παροδίτης
Ὁ, τι εἶχα κι' ὅ, τι ἀγάπησα
Δὲ θὰ μὲ ξαναἰδῇ,
Θάβειμαι στὴ γῆ τῆς Λησμονιᾶς
Θλιμμένος ἐρημίτης
Καὶ θάβρω ὅτι ὄνειρεύτηκα
Ἀπὸ μικρὸ παιδί. . .

ΘΡ. ΣΩΤ. ΟΠΟΥΛΟΣ